

Arrest

nr. 94 632 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SPINKS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen komt u uit een gemengd huwelijk (uw vader een Azeri en uw moeder een Fars) en bent u afkomstig uit Teheran. U bezit de Iraanse nationaliteit. Op het einde van de 3de maand of het begin van de 4de maand van 1391 (Perzische kalender, komt overeen met juni 2012 in de westerse tijdrekening) werd u, bij afwezigheid van zijn ouders en broer, uitgenodigd door uw vriend A. S. (...). A. S. (...) kwam uit een conservatieve en streng religieuze familie. Zijn broer M. (...) was lid van de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten). U kende M. (...) omdat hij destijds één van uw broers liet opsluiten omwille van zijn relatie met een meisje. U kwam er tegen de avond samen met uw vrienden en vriendinnen om alcohol te drinken, muziek te draaien en te dansen. Na enkele uren van feesten

kwam plots M. (...) terug thuis. Hij overzag het hele gebeuren en begon jullie uit te schelden. Ook beledigde hij uw vriendin. U kwam tussen en begon een woordenwisseling. U zag dat M. (...) een kleine Koran uit zijn zak haalde en ermee zwaaide. U pakte de Koran af en scheurde deze. U gooide de gescheurde bladen in M. (...)’s gezicht. M. (...) riep u toe dat u uw doodsvonnis had ondertekend en wierp u op de grond. Voor hij u handboeien kon omdoen werd u geholpen door uw aanwezige vrienden. U vluchtte naar uw grootmoeder. Van bij uw grootmoeder belde u naar uw oom, D. G. (...), in Zanjan. U besloot bij hem onder te duiken. U vernam intussen van uw ouders dat dezelfde dag van het incident bij uw vriend, enkele Bassidji en mensen in burger bij uw ouders waren binnengevallen. Ze zouden een foto uit uw fotoalbum hebben gehaald en deze hebben meegenomen. Omdat u vreesde terechtgesteld te worden voor het scheuren van een Koran, besloot uw vader dat het beter was om u uit Iran te doen verdwijnen. Tijdens de week van verblijf bij uw oom, werd uw reis naar België voorbereid. U werd door een smokkelaar geholpen om vanuit Iran naar Turkije te reizen. In Turkije werd u samen met twaalf tot veertien andere illegale reizigers in een vrachtwagen gezet, waarmee u naar België werd gebracht. Op 26 juni 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een duplicaat van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw kart e melli (nationaliteitskaart) en uw rijbewijs. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u een brief waarin u stelt in Iran gezocht te zijn voor het scheuren van een Koran.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg –u zou illegaal vanuit Iran naar België zijn gereisd – niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over deze reisweg of het tijdstip van vertrek. Zo kende u uw vertrekdatum niet. U vermoedde enkel dat het ofwel in de maand Khordad (3de maand) of in de maand Tir (4de maand) 1391 was. U zou vanuit Zanjan naar Urumiyeh zijn gevoerd, waar u een nacht in het huis van een smokkelaar bleef. De grens met Turkije zou u te voet hebben overgestoken naar een niet nader bepaald dorp. De volgende dag werd u samen met nog 12 tot 14 andere illegale reizigers in een vrachtwagen gezet die jullie in Antwerpen afzette. U weet niet van welk land de vrachtwagen was, maar meende dat de chauffeur een man van Turkse afkomst was omdat hij een snor had. Hoe uw reis precies werd geregeld en hoeveel ervoor werd betaald weet u niet. Verder beweerde u dat de vrachtwagen waarmee u en de andere illegale reizigers kwamen –hoewel jullie de Schengenzone binnenkwamen- onderweg nooit werd gecontroleerd (gehoor CGVS, p.6).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U weet zelfs niet of er daadwerkelijk een klacht tegen u werd ingediend, noch of u reeds in staat van beschuldiging bent gesteld. Meer nog, tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, drie maanden na uw asielaanvraag, wist u zelfs niet of u na uw vlucht uit Iran nog gezocht bent geweest (gehoor CGVS, p. 4,10,11). Ook over het lot van de uw vrienden die eveneens met u aanwezig waren op het feestje en u zelfs bevrijd hebben uit de handen van M. (...) tast u volledig in het duister. Zo weet u niet of zij ondervraagd zijn geweest en/of zij problemen hebben gekend. Daarenboven ondernam u ook geen enkele poging om uw eigen vriendin, die eveneens aanwezig was op het feestje en bovendien ook min of meer de aanleiding was van het conflict met M. (...), te contacteren om naar haar welzijn te vragen (gehoor CGVS, p.9,10). Van iemand die – via zijn broer in België -nog contact heeft met Iran kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij meer informatie zou kunnen verschaffen dan enkel het feit dat hij/zij denkt vervolgd te worden door zijn/haar autoriteiten. Dat u voorgaande zaken niet onmiddellijk heeft proberen te achterhalen hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, op uitdrukkelijke vraag om meer informatie (gehoor CGVS, p.10,11,12), stuurde u weliswaar een brief waarin u beweert via uw broer te hebben vernomen dat de inlichtingendienst en de revolutionaire rechtbank huiszoeken hebben verricht en uw spullen hebben doorzocht en dat onbekenden jullie huis in het oog houden. Meer details gaf u echter niet. U bracht ook geen enkel begin van bewijs van deze beweringen aan. U stelde hierover enkel dat u de waarheid vertelt en hoopt op een rechtvaardige beslissing op uw asielaanvraag. Die uitleg is echter geenszins afdoende. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig op de helling te staan.

Dat er aan uw verklaringen slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt overigens uit het feit dat het gezien de Iraanse context- weinig aannemelijk is dat u en uw vrienden het risico zouden hebben genomen om met meisjes te gaan feesten en alcohol te gaan drinken in de woning van een ultra conservatieve familie. U stelde bovendien op voorhand te hebben geweten dat de broer van uw vriend, M. (...), een actief lid was van de Bassidj. Hij zou immers enkele jaren geleden uw eigen broer hebben laten arresteren omdat hij in het gezelschap vertoefde van een meisje (gehoor CGVS, p. 6,7,8,10). Verder is het weinig waarschijnlijk dat u, wetende dat u voor het verscheuren van de Koran, uw leven riskeerde, enkel uit woede over de komst en de houding van M. (...) ten opzichte van uw vriendin, deze actie zou hebben ondernomen (gehoor CGVS, p.9). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u samen met uw vrienden alcohol had gedronken, is gezien de ernst van de bestraffing, niet afdoende. Bovendien verklaarde u zelf dat jullie maar één fles Whiskey in jullie bezit hadden maar er wel allemaal (8 personen) van hebben gedronken – wat doet vermoeden dat u niet dermate dronken was dat u geen besef maar had van wat u deed (gehoor CGVS p. 8).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationaliteitsbewijs) en uw rijbewijs, bevestigen enkel uw identiteit en afkomst. Deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een derde middel haalt zij de schending van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. In een vierde en vijfde middel beroept verzoekende partij zich ten slotte op de schending van respectievelijk de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 EVRM.

De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor

niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de reisweg van verzoekende partij, werpt verzoekende partij op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden details betreffen en dat ze zeer ver gezocht zijn. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn dan ook niet van dien aard dat op grond hiervan het relaas van verzoekende partij met betrekking tot het feestje ten huize van haar vriend A.S. als ongeloofwaardig kan worden beschouwd, temeer nu blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij wel in staat was allerlei andere, minder voor de hand liggende elementen inzake haar situatie in Iran en de weken voorafgaand aan haar vertrek toe te lichten. Verzoekende partij meent dat het derhalve volstrekt disproportioneel is dat verwerende partij zich op een gebrek aan details betreffende de reisweg baseert om tot het besluit te komen dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd. Verzoekende partij besluit dat de weigeringsbeslissing de motiveringsplicht schendt in de mate dat zij zich er toe beperkt vast te stellen dat verzoekende partij "*nagenoeg niets kan vertellen over de reisweg of het tijdstip van vertrek*" om af te leiden dat verzoekende partij er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.2.4.2. Eerst en vooral stelt de Raad vast dat de beslissing van verwerende partij waarbij verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd geweigerd niet louter gebaseerd werd op de vaststelling dat verzoekende partij geen details van de reisweg kon meedelen. De motivering van de bestreden beslissing dient immers als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. *In casu* hebben onder meer de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen in Iran kon aanbrengen, de onwetendheden van verzoekende partij betreffende zowel de evolutie van de door haar beweerde problemen in haar land van herkomst als de gevolgen van de voorgehouden feiten ten aanzien van haar vrienden en haar vriendin en de volstreekte onaannemelijkheid van de voorgehouden feiten geleid tot de conclusie dat aan het asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Het argument van verzoekende partij dat het volstrekt disproportioneel is dat verwerende partij zich baseert op een gebrek aan details met betrekking tot de reisweg van verzoekende partij om te besluiten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd, mist dan ook feitelijke grondslag.

Daar waar verzoekende partij betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden details betreffen en dat ze zeer ver gezocht zijn, merkt de Raad op dat de kennis van verzoekende partij over een aantal elementaire gegevens van de reisweg zeer beperkt was. Zo kon verzoekende partij nauwelijks iets vertellen over de reisweg of over het tijdstip van vertrek. Verzoekende partij wist zelfs de datum van vertrek niet met zekerheid. Ook had verzoekende partij geen enkele kennis over hoe haar reis werd geregeld en hoeveel er voor werd betaald. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een

nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekende partij hier niet in is geslaagd. Deze flagrante onwetendheden, die erop wijzen dat verzoekende partij niet op de door haar voorgehouden illegale wijze naar België is gekomen, zijn dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt vervolgens dat de commissaris-generaal slechts oppervlakkig is ingegaan op de kern van de asielaanvraag van verzoekende partij – namelijk dat zij in Iran zou worden beschouwd als een religieuze misdadiger omwille van het verscheuren van de koran – en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de ernst van dergelijk misdrijf te onderzoeken.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat verwerende partij slechts oppervlakkig zou zijn ingegaan op de kern van haar asielaanvraag geen hout snijdt, aangezien verwerende partij wel degelijk ingaat op de verklaringen van verzoekende partij inzake het feestje waarop verzoekende partij een koran verscheurde en uitvoerig analyseert of er effectief een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partij over het feestje wordt meer bepaald geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, aangezien het – binnen de Iraanse context – weinig aannemelijk is dat verzoekende partij en haar vrienden het risico zouden hebben genomen om met meisjes te gaan feesten en alcohol te gaan drinken in de woning van een ultraconservatieve familie. Dit is des te frapperender gezien het feit dat verzoekende partij zelf stelde dat zij op voorhand wist dat de broer van haar vriend, M., een actief lid was van de Bassidj en dat M. bovendien enkele jaren geleden de broer van verzoekende partij had laten arresteren omdat deze in het gezelschap vertoefde van een meisje. Wat betreft het verscheuren van de koran motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing dat zij het weinig waarschijnlijk acht dat verzoekende partij enkel uit woede over de komst van M. en diens houding ten opzichte van haar vriendin de koran verscheurde, wetende dat zij hiervoor haar leven riskeerde. Wat betreft het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging wordt door verwerende partij opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen aanbrengt; dat verzoekende partij zelfs niet weet of er daadwerkelijk een klacht tegen haar werd ingediend of dat ze reeds in staat van beschuldiging is gesteld; dat verzoekende partij tijdens het verhoor zelfs niet wist of ze na haar vlucht uit Iran nog gezocht is geweest en dat ze geen enkele informatie kan geven over wat er met haar vrienden of met haar vriendin is gebeurd na het feestje. Verwerende partij motiveert zodus uitgebreid waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij inzake de beweerde feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag. Gezien het ongeloofwaardig karakter van de beweerde feiten – het feestje bij de ultrareligieuze familie en het verscheuren van de koran – diende verwerende partij dan ook niet verder de ernst van het voorgehouden gepleegde misdrijf, het verscheuren van de koran, te onderzoeken.

2.2.6.1. Verder stelt verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij waarin wordt gesteld dat verzoekende partij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen, een uiterst schrale motivering is aangezien het zeer aannemelijk is dat niet enkel de Iraanse autoriteiten, maar ook religieuze groeperingen of zelfs individuen zoals M. verzoekende partij zouden vervolgen of trachten te schaden bij een terugkeer naar Iran. *“Het scheuren van de koran is in Iran immers een feit dat niet enkel door de rechtbanken wordt vervolgd, maar dat een “religieus misdrijf” op zich vormt met als sanctie de doodstraf, met als gevolg dat verzoeker eveneens door religieuze fundamentalisten zou kunnen worden terechtgesteld.”*, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet alleen niet in slaagt enig overtuigend (begin van) bewijs aan te brengen, maar tevens geen enkele blijk geeft van enige poging tot het vergaren van bewijs inzake de door haar beweerde problemen.

Waar verzoekende partij betoogt dat het scheuren van de koran in Iran een feit is dat niet enkel door de rechtbanken wordt vervolgd, maar dat zij eveneens door religieuze fundamentalisten zou kunnen worden berecht, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien geeft verzoekende partij zelf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag: *“Welke diensten zijn bevoegd voor zaken zoals de uwe?”*, aan dat het de Ettelaat is, eraan toevoegend: *“die controleert alles in Iran”* (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

Het *post factum* verklaren in het verzoekschrift dat verzoekende partij uitgeput was bij aankomst in België na haar lange reis en dat zij er vanuit ging dat zij sowieso in haar land van herkomst vervolgd zou worden, omdat zij meende dat dit inherent is aan de door haar begane feiten, waardoor ze verder onderzoek onnodig achtte, kan haar gedrag niet vergoelijken. Immers, deze verklaring is flagrant tegenstrijdig aan de door haar desbetreffend afgelegde verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij aangaf dat zij zich niet durfde te informeren (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/09/2012, p. 4 en p. 10). Deze opmerkelijke tegenspraak tussen de verklaring op het Commissariaat-generaal en voormeld verweer ondermijnt verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas. Bovendien blijft hiermee nog steeds de vaststelling overeind dat verzoekende partij ook nadat ze werd gewezen op het belang van het aanbrengen van stukken die dienen tot staving van haar asielaanvraag geen pogingen heeft ondernomen om dergelijke stukken te verkrijgen. In de oproepingsbrief voor het gehoor op het Commissariaat-generaal, zoals blijkt uit het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5), staat immers duidelijk vermeld: “*U dient mee te brengen (...) elk ander stuk ter ondersteuning van uw asielaanvraag (...)*”. Dergelijke gedesinteresseerde houding van verzoekende partij valt niet te verzoenen met haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.8. Voormelde flagrante onwetendheden, onaannemelijkheden, ontstentenis van bewijs en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. Waar verzoekende partij zich betreffende de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de artikelen 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij

neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 05 september 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT